

רפרם חדד
Rafram Chaddad
رَفرام حداد

עידו מיכאלי
Ido Michaeli
عیدو میخائیلی

עינת עמיר
Einat Amir
عینات عمیر

רונית פורת
Ronit Porat
رونیت پورات

יאיר פרץ
Yair Perez
يَئیر پیرتس

מעיין שלף
Maayan Sheleff
معیان شیلیف

תחזוקת התערוכה : לואי פונטיין
Maintenance : Lucie Fontaine

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

NON FINITO
18.7 - 27.7

opening hours:
Wednesday-Thursday 4-8 pm
Friday-Saturday 11 am-4 pm
and by appointment

Phone number:
(0)3-5182287

נונפיניטו
18.7-27.7

שעות פתיחה:
רביעי וחמישי 16.00 – 20.00
שישי ושבת 11.00 – 16.00
ובתיאום מראש

טלפון:
(0)3-5182287

IN IN

FINITO

18.7-27.7

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

NON FINITO
THE FIRST YEAR
ARTPORT 2013

נונפיניטו
המחזור הראשון
ארטפורט 2013

artportlv.org

ארטפורט נפתח בספטמבר 2012 כרז'ידנסי המספק לארבעה עשר אמנים נבחרים (שישה מישראל ואמנים מתחלפים מחו"ל) חללי עבודה ומלגת קיום. בנוסף, מארח המתחם אירועי תרבות הפתוחים לקהל הרחב – ביניהם תערוכות, הרצאות, מפגשי אמן וסדנאות. ארטפורט נוסד ביוזמתו של ג'ייסון אריסון, יו"ר הקרן המשפחתית על שם תד אריסון ופועל ללא מטרות רווח ולתועלת הציבור.

"נונ פיניטו", תערוכה של המחזור הראשון של תוכנית ארטפורט

"נונ פיניטו" היא לא תערוכה קבוצתית, היא גם לא בדיוק תערוכת סיום. היא הזדמנות לחגוג את סופה של השנה הראשונה של תוכנית הרזידנסי של ארטפורט ולראות על מה עבדו האמנים עינת עמיר, רפרם חדד, עידו מיכאלי, יאיר פרץ, רונית פורת והאוצרת מעין שלף, שנבחרו לתקופה של עבודה במקביל, חשיבה משותפת והפריה הדדית בשניים עשר החודשים האחרונים.

המושג "נונ פיניטו", לא גמור, מתייחס בדרך כלל לעבודותיהם של כמה מאמני הרנסנס, ביניהם מיכלאנג'לו ודונטלו. גם אם במקור יוחס הביטוי בעיקר לסדרת פסלים לא גמורים, הרי שכיום הוא משמש לתיאור הרצון המודע לייצג רעיונות שעדיין לא פותחו עד תום. הוא מסמן את רצונם של האמנים ללכת צעד נוסף מעבר ליכולותיהם ומגבלותיהם, מבלי לחשוש להעמיד במבחן את הפרקטיקה הרגילה שלהם, את המקום בו הם יודעים לצעוד בבטחה.

בהמשך לקו המחשבה הזו "נונ פיניטו" מבקש להראות רעיונות, נסיונות, מיצבים ועבודות אמנות שאינם בהכרח בשלב הסופי שלהם. עינת עמיר, שהמשיכה במהלך השנה את החקר שלה בנוגע למיצבים המבוססים על מחקר חברתי, תציג חלק מחומרי המחקר בדרך לפרויקט החדש שלה, שיוצג במוזיאון פתח תקוה בשנה הקרובה. רפרם חדד יציג לצד ההתרחשויות החברתיות והקולנריות המזוהות איתו, פסלים שמבוססים על האוטוביוגרפיה הייחודית שלו. עידו מיכאלי מציג מתווה לעבודת קבע שתוצב על קיר בגן החשמל. חלל העבודה שלו בארטפורט הפך למשרד אדריכלים, בו יפרוס את תוכנית המתאר של העבודה ומחקר אורבני של המקום. יאיר פרץ מנצל את ההזדמנות לחבר בין הציורים והפסלים שלו לבין עבודתו כמטפל, ויבנה מיצב שמציע קומפוזיציה של חדר תרפיה. רונית פורת תתרגם את הניתוח והמחקר המאפיינים את עבודתה לפינני הסטודיו שלה, והצבתו מחדש בחלל הגלריה. החלל האינטימי של הסטודיו לשעבר יאפשר הצצה אל תוך הפרויקט המתהווה שלה. מעין שלף, ששימשה גם כ"אוצרת הבית" במהלך שנתו הראשונה של ארטפורט, תציג את "פרנקי" פרויקט רובוטי שחוקר את רגשות הקהל, בשיתוף ערן הדס, מתכנת, משורר ואמן רשת, וגל אשל, יוצר המתמחה ברובוטים אינטראקטיביים.

Non Finito (maintenance : Lucie Fontaine)

Non Finito is neither a group show, nor an end-of-year exhibition. Instead, it is a celebration of twelve months of intellectual exchange and cohabitation between the first six residents of Artport: artists Einat Amir, Rafram Chaddad, Ido Michaeli, Yair Perez, Ronit Porat, and curator Maayan Sheleff.

The Italian term Non Finito [unfinished] is mainly used to define an art technique, and was originally related to certain works by Renaissance artists, such as Donatello and Michelangelo. Mainly associated with the medium of sculpture, it also became a way to underline a deliberate desire for presenting ideas that are not yet completely developed. Furthermore, the use of Non Finito became a statement by those artists, whose confidence allowed them to go beyond their constraints, challenging their usual practices outside their comfort zone. Following this notion, Non Finito aims to showcase ideas, objects, experiments, and interventions that have not reached their final stages and are yet to be experienced. Continuing her performative practice based on social experimentations, Einat Amir will present studies of her upcoming project, to be presented at the Petach Tikva Museum of Art in the fall.

Probably for the first time, Rafram Chaddad will transform his usually ephemeral and relational works into commodities: he will literally produce art objects encapsulating his unique personal history. Bringing the notion of "open studio" to a higher level of sophistication, Ido Michaeli will exhibit the current stage of his project, to be presented at The Sharon Garden known as Ha'chashmal [electricity] Garden, in Tel Aviv. He will turn his work space at Artport into an architect studio, unveiling his master plan and research, regarding this historical urban site of Tel Aviv. Usually working with traditional media such as painting, drawing, and sculpture, Yair Perez will instead push himself onto a new stage of creativity, transforming Lucie Fontaine's empty studio into a hybrid of an installation and a tableaux vivant. Ronit Porat will translate the introspective and self-analysis characteristics of her work, into an act of clearing the studio, only to then reinstall it within the gallery space. The intimate space of the deconstructed studio will serve as an examining room for her current work in progress. Questioning, in a very subtle way, the ever more blurring boundary between art-making and exhibition-making, curator Maayan Sheleff – who played a pivotal role in this first year of residency at Artport – will present her new and exciting invention.

Artport introduced its flagship program in September 2012, Artport residency – a one-year program offering 14 selected artists (6 Israelis and 8 international) a studio and a scholarship. At its location in downtown Tel Aviv, Artport also hosts various cultural and art events, such as exhibitions, lectures, artist talks and workshops. All events are open to the public. Artport was established by Jason Arison, chairman of The Ted Arison Family Foundation.

פרנקי: פרויקט של מעין שלף, ערן הדס וגל אשל

frankie By Maayan Sheleff, Eran Hadas and Gal Eshel

frankie is a documentary robot that interviews people, in an attempt to "learn" from them what it means to be human. It responds to certain emotions both with language and "eye/camera" movements, creating computer-generated, emotion-inspired videos. The video documentation will be available online, forming an archive of it research.

frankie is a form of "automatic" documentation that allegedly excludes the artist or the curator as an author, questioning notions of representation and participation. A well-exposed surveillance camera, it deliberately brings to the surface issues of agency, control and privacy questioning how they affect us in a world in which every second is documented and mediated. It reflects upon our relationships with the machines that dominate our lives, and the manner in which we choose to perform and present ourselves in the digital age.

Find yourself at www.frankieproject.com

פרנקי היא רובוטית דוקומנטרית המראיינת אנשים בניסיון להבין וללמוד מהם מה זה אומר להיות אנושי. היא מגיבה לרגשות מרואייניה בעזרת זיהוי קול ותנועות עיניים/מצלמה, ומייצרת סרטוני וידיאו אוטומטיים בהשראת אותם רגשות. את התיעוד היא מעלה לאתר אינטרנטי, שם מצטבר ארכיון של מחקרה.

פרנקי היא תצורה של תיעוד אוטומטי שכביכול תופסת את מקומו של האמן או האוצר כמחבר, ובוחנת מושגים של ייצוג והשתתפות. כמצלמת מעקב החושפת את עצמה במתכוון, היא מעלה אל פני השטח סוגיות של שליטה ופרטיות, ונוכחותן בעולם שבו כל שנייה מתועדת ומתווכת. היא משקפת את יחסינו עם המכונות השולטות בחיינו, ואת האופן שבו אנו בוחרים להופיע ולהציג את עצמנו בעידן הדיגיטלי.

מצא/י את עצמך ב- www.frankieproject.com

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

www.frankieproject.com

מעין שלף
Maayan Sheleff
معين شليف

Einat Amir's work is rooted in contemporary socio-political issues. She fuses together reality and fiction, confronting her viewers with the need to make a choice between a set of options, and allowing them to take responsibility for setting their own boundaries. Her current work in progress, *Our Best Intentions*, is a performance and video installation utilizing the viewers and their experiences as the main material base from which it is made. Each performance is unique, deriving from the stories that are provided by the viewers, who are transformed into active participants. The project will be premiered at the Petach Tikva Museum of Art in October 2013.

This project was enabled through the generous support of: Artport, Shomrat Hazorea, The Ostrovsky Family Fund, Outset Contemporary Art Fund, The Petach Tikva Museum of Art, The Pais Art and Culture Council, Artis, and The Franklin Furnace Fund.

עבודותיה של עינת עמיר משקפות נושאים סוציו פוליטיים עכשוויים. הן משלבות מציאות ופיקציה, ומעמתות את הצופים עם הצורך לבחור בין אפשרויות שונות, באופן שמאפשר להם לקחת את האחריות של הצבת הגבולות שלהם בעצמם. הפרויקט עליו היא עובדת כיום, *Our Best Intentions*, הוא פרפורמנס ומיצב וידאו שמשתמש בקהל ובחוויה שהוא עובר כחומר היצירה העיקרי בו. כל פרפורמנס הוא חד פעמי ויחיד במינו, ותלוי בסיפורים המובאים על ידי הצופים, שבהתאמה נהפכים למשתתפים. הפרויקט יוצג לראשונה במוזיאון פתח תקווה באוקטובר 2013.

הפרויקט יצא לפועל בתמיכתם הנדיבה של:
ארטפורט, שמרת הזורע, מוזיאון פתח תקווה לאמנות,
קרן משפחת אוסטרובסקי, אאוטסט קונטמפוררי ארט פאנד,
מועצת הפיס לתרבות ואמנות, ארטיס, וקרן פרנקלין פורנס.

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

www.einatamir.com

עינת עמיר
Einat Amir
عينات عمير

The Sharon Garden project

The Sharon Garden (also known as the Electricity Garden) is located between three streets in Tel Aviv, called Levontin, Barzilai, and Ha'chashmal [Electricity]. Inside this small garden there are many facilities: an underground parking lot, public bomb shelter, multi-levelled spaces, intertwined paths, and more. This garden marks the border between the Newe Shaanan neighborhood typically considered an area of low socio-economic level, and the satiated neighborhoods skirting bourgeois Rothschild Boulevard. Residents of the area and those who work there often pass through the garden, but rarely spend time there.

A large scale map will be posted on one of the garden's walls. Detailed and inviting, the map encourages viewers to wander and go astray in the garden, and rediscover it. Providing an aerial view of the garden, it resembles orientation maps found in amusement parks, zoos, and historical sites. It will attract the attention of the visitors, raising awareness to some of its hidden corners that have been long forgotten.

פרויקט גינת השרון

גינת השרון (המוכרת בשם "גן החשמל") שוכנת בין הרחובות החשמל, לבונטין וברזילאי שבטירת יפו. בשטחה הקטן של הגינה מרוכזים מתקנים רבים: חניון תת קרקעי, מקלט ציבורי, מפלסים שונים, שבילים מסועפים ועוד. הגינה מסמנת את קו הגבול שבין שכונת נווה שאנן המאופיינת במעמד סוציו-אקונומי נמוך, לבין אזור רוטשילד השבע. תושבי האזור ועובדי העסקים המקומיים משתמשים בה כמקום מעבר אך ממעטים לשהות בה.

על קיר בגינה תמוקם מפה גדולת ממדים שתודפס על אריחי קרמיקה. מדובר במפה שופעת פרטים שמזמינה את הצופה ללכת לאיבוד בתוכה ולגלות מחדש את המקום. המפה מציגה את הגינה ממבט על, היא מזכירה מפות התמצאות כמו שניתן למצוא בפארק שעשועים, גן חיות או אתר לשימור. המפה תמשוך את תשומת לבם של המבקרים ותעלה למודעות פינות חשוכות בגינה שחמקו מעיניהם.

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

idomichaeli@gmail.com

עידו מיכאלי
Ido Michaeli
عیدو میخائیلی

Jerusalem

New York

Izanagi

Greenwich

Every person has his or her own pace. Their own time. It constitutes their personal memory. The music, the fears. Everything. Every place has a different time. Not as we think it to be, not plus two hours or minus two hours. Completely different. Different to the veins. Everyone, everywhere has their own time. A place where they can be in silence or in noise. This happens only when the clock is not ticking away and the memory begins to click. That's when he or she begins to hum that ol' song and she or I can fall asleep without being woken up.

Time can be good. It could even describe that moment when we sit by the sea and listen to it and to ourselves. Just recently I realized that I waited for my father, a watchmaker his entire life, to stop fixing them. For the repair itself to be the time where they halt. So that he could have time too.

לכל אדם יש את הקצב שלו או שלה. את הזמן שלו או שלה. זה שמרכיב את הזיכרון האישי שלו או שלה. את המוזיקה, את הפחדים. את הכול. לכל מקום יש זמן אחר. לא כמו שאנחנו חושבים, לא פלוס שעותיים פחות שעותיים. אחר אחר. אחר עד הורידים. לכל אדם בכל מקום יש זמן משלו או שלה. בו הוא או היא נמצאים בשקט או ברעש. זה קורה רק כשהשעון לא עובד והזיכרון מתחיל לעבוד. אז הוא או היא מתחילים לזמזם את השיר ההוא והיא או אני יכולים להירדם בלי שיעירו אותנו.

זמן יכול היה להיות טוב. הוא היה יכול לתאר את הרגע בו אנחנו יושבים מול הים ומקשיבים לו ולעצמנו. רק לאחרונה הבנתי כי חכיתי שאבא שלי, שכל חייו תיקן שעונים, יפסיק לתקן אותם. שהתיקון עצמו יהיה הזמן בו הם מפסיקים לעבוד. כדי שגם לו יהיה זמן.

רפרם חדד
Rafram Chaddad
رَفْرَام حَدَاد

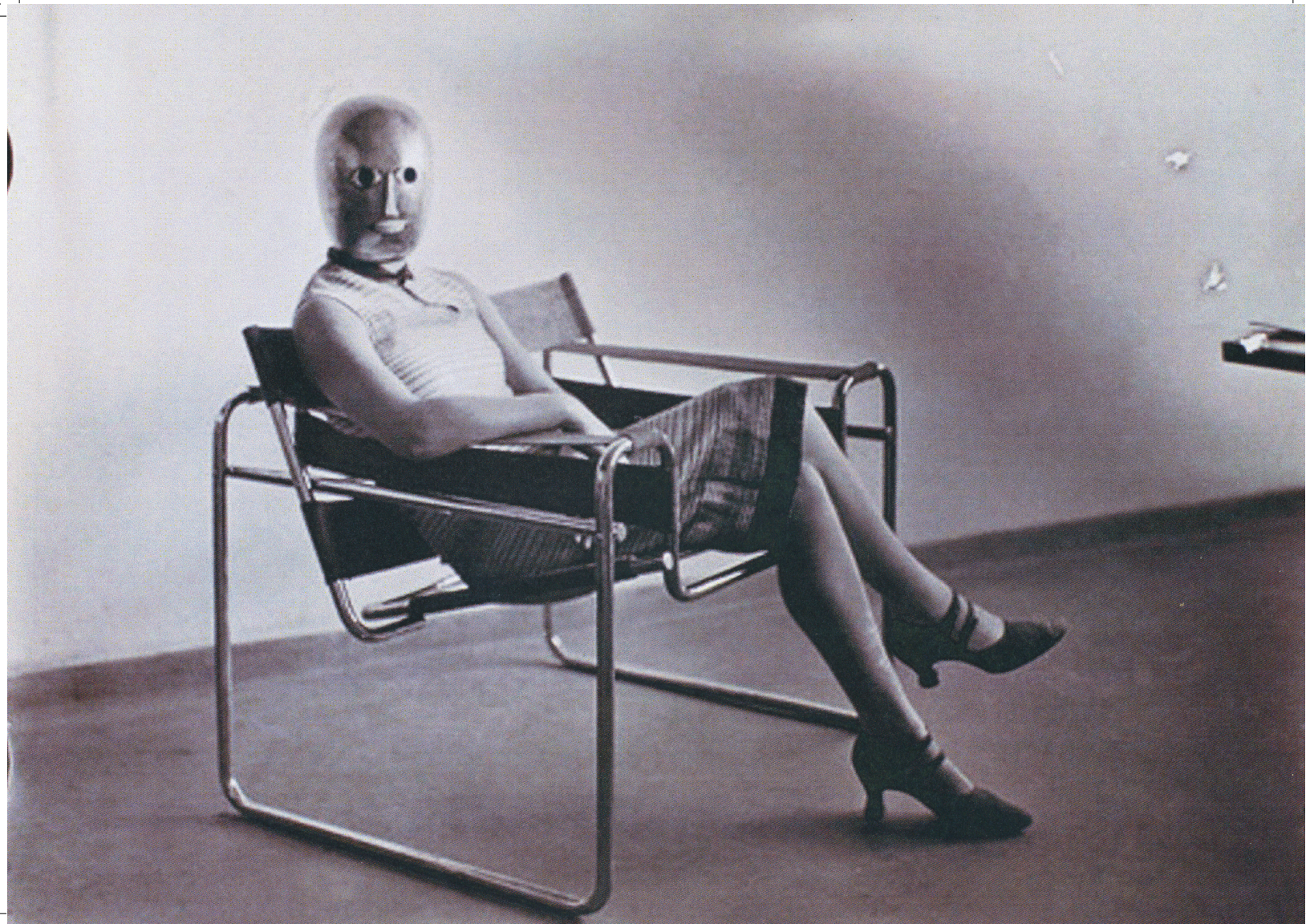
www.rafram.com

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

Ronit Porat explores the physicality of a place and its history through what is left behind, considering the ways in which images are connected to memory. Much like a crime detective, Porat looks for evidence of cracks, through which yesterday's light infiltrates into the present. She rummages the past in the insistent act of collecting images that lend meaning to the present. She transforms photographs, documents, archival pictures, maps, and texts into a new story, without stripping away their original meaning. For "Non Finito," Ronit Porat will translate the introspective and self-analysis characteristics of her work, into an act of clearing the studio, only to then reinstall within the gallery space. The intimate space of the deconstructed studio will serve as an examining room for her current work in progress.

Erich Consemüller, Untitled [Woman in B3 club chair by Marcel Breuer wearing a mask by Oskar Schlemmer and a dress in fabric designed by Lis Beyer]. c. 1926.

רונית פורת קוראת את ההיסטוריה של המקומות סביבה דרך מה שנשאר מאחור, תוך כדי התבוננות בדרך בה תמונות מתחברות לזכרון. כמו בלשית זהירה מחפשת פורת עדויות על חרכים דרכם חדר אור האתמול אל תוך היום. היא מחטטת בעבר על ידי איסוף בלתי פוסק של אימג'ים שמעניקים משמעות להווה. תצלומים, מסמכים, תמונות ארכיון, מפות וטקסטים הופכים תחת ידיה לסיפור חדש, מבלי לאבד את המטען אותו הביאו עימם. עבור "Non Finito" רונית פורת תתרגם את הניתוח והמחקר המאפיינים את עבודתה לפינוי הסטודיו שלה, והצבתו מחדש בחלל הגלריה. החלל האינטימי של הסטודיו לשעבר ישמש כחדר ניסיונות עבור הפרויקט המתהווה שלה.

אריך קונסמולר, ללא כותרת (אשה יושבת בכסא מועדון של מרסל ברוייר, לובשת מסכה של אוסקר שלמר ושמלה מבד שעוצב על ידי ליז ביייר), 1926

א ר ט פ ו ר א ת

A R T P O R A T

א ר ת ב ו ר א ת

www.ronitporat.com

רונית פורת
Ronit Porat
رونيت بورات

The work of Yair Perez fuses avant-garde style with elements of the so-called 'outsiders' art', creating an intriguing dichotomy between the grasping of traditional artistic conceptions, on the one hand, and complete lack of rules coupled with total artistic freedom, on the other. These two poles, often conflictive, are placed together and blended-in so perfectly by Perez, making it difficult to be judged or analyzed separately. Continuing this playful swing between inside and outside, in "Non Finito" he takes his mounds operation a step further. Following the tradition of the *tableau vivant* [living picture], the artist invites viewers to not only look at his work but also enter into it. In the *Composition of a Therapy Room* he lends his sculptures, paintings, and sketches a status of independence, as if his pictorial space is transformed into a three dimensional space.

*Yair Perez, White Table, 2010.
Mixed media on wood, 59.4 x 40.5 cm.*

עבודתו של יאיר פרץ משלבת בין סגנון אוונגרדי לאלמנטים של "אמנות אאוטסיידרים", תוך כדי יצירת פער מעניין בין הבנת תפיסת אמנות מסורתית מצד אחד ולהעדר כללים וחופש יצירתי מוחלט מהצד השני. שתי התפיסות, שלרוב ניצבות זו מנגד לזו מתערבבות אצל פרץ בצורה מושלמת, עד כי אי אפשר לנתח אותן בנפרד. ב"Non Finito" הוא לוקח את הפעולה שלו צעד אחד קדימה ובהמשך למסורת של "התמונה החיה" (*tableau vivant*) הוא מזמין את הצופה לא רק להסתכל על העובדה שלו, אלא גם להכנס לתוכה. בקומפוזיציה של חדר תרפיה הוא מעניק לפסלים, הציורים והרישומים שלו מעמד עצמאי בחדר, וכאילו הופך את החלל הציורי לתלת מימדי.

שולחן לבן, טכניקה מעורבת על עץ, 59.5 x 40.5 ס"מ, 2010

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת ב ו ר ת

www.perezyair.com

יאיר פרץ
Yair Perez
يئير بيرتس